

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5XObdo/444/2017
Identifikačné číslo spisu:	3812219457
Dátum vydania rozhodnutia:	20.09.2017
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2017:3812219457.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova č. 25, ICO: 35 807 598, zastúpený zamestnankyňou JUDr. Katarínou Hegedúšovou, proti žalovanému Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom v Bratislave, Župné nám. 13, IČO: 00 166 073, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9C/41/2012/-8 (9C/127/2012), o dovolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 28. apríla 2017 č. k. 6Co170/2017-18, takto

rozhodol:

Dovolanie odmieta.

Návrh žalobcu na prerušenie konania zamieta.

III. Žalovaný m á n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

Krajský súd v Trenčíne uznesením z 28. apríla 2017 č. k. 6Co/170/2017-18 potvrdil odvolaním napadnuté uznesenie Okresného súdu Prievidza zo 6. marca 2013 č. k. 9C/41/2012-8 (9C/127/2012-8), ktorým žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti vo výške 66,- eur.

Uvedené uznesenie odvolacieho súdu napadol žalobca dovolaním, ktoré odôvodnil tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ Civilného sporového poriadku), rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd (§ 420 písm. e/ Civilného sporového poriadku). Navrhol, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu ako aj uznesenie súdu prvej inštancie bez náhrady zrušil. Zároveň navrhol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, konanie prerušiť a predložiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady položky 17a Sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch s Ústavou Slovenskej republiky.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [(§ 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu konajúca zamestnancom v súlade s ustanovením § 429 ods. 2 písm. b/ C.s.p., bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalobcu smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je prípustné, preto dovolanie treba odmietnuť (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

Dovolateľ odôvodnil prípustnosť dovolania tým, že v konaní došlo k vadám podľa ustanovenia § 420 písm. e/ a f/ C.s.p.

Podľa § 419 C.s.p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

Podľa § 420 písm. e/ C.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd.

Podľa § 420 písm. f/ C.s.p., dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

S účinnosťou od 1. júla 2016 došlo k zásadnému zúženiu možnosti podať dovolanie proti rozhodnutiam odvolacieho súdu. Pokiaľ právna úprava účinná do 30. júna 2016 v zásade umožňovala podať dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (ustanovenie § 237 ods. 1 O.s.p.), právna úprava účinná od 1. júla 2016 (ustanovenie § 419 a nasl. C.s.p.) pripúšťa dovolanie len proti meritórnym rozhodnutiam (rozsudkom vo veci samej) a z nemeritórnych rozhodnutí len proti rozhodnutiam, ktorými sa konanie končí (uznesenie o zastavení konania, uznesenie o odmietnutí žaloby). Ide o zmenu, ktorej dôvodom je dôsledné uplatňovanie princípu mimoriadnosti uplatňovania tohto opravného prostriedku.

V rozhodovanej veci je dovolaním (podaným za účinnosti C.s.p.) napadnuté potvrdzujúce uznesenie odvolacieho súdu o uložení poplatkovej povinnosti za námietku zaujatosti. Nejde teda o meritórne rozhodnutie a ani o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 419 a § 420 C.s.p. preto vyvodiť nemožno.

Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené preto dovolanie žalobcu podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako procesné neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

V dovolaní tiež žalobca navrhol konanie prerušiť a predložiť Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady položky 17a Sadzobníka zákona o súdnych poplatkoch s Ústavou Slovenskej republiky.

Najvyšší súd návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. nevyhovel a tento zamietol, pretože položku 17a sadzobníka, ktorý tvorí prílohu zákona o súdnych poplatkoch nepovažuje za rozpornú s Ústavou Slovenskej republiky a jej článkom 46 ods. 1.

Podľa § 162 ods. 1 písm. b/ C.s.p. súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) návrh na začatie konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s argumentáciou žalobcu, že zavedenie poplatku za námietku zaujatosti mu bráni vyjadriť sa k otázke zaujatosti sudcu nestotožňuje. Položka 17a bola do sadzobníka znovu zavedená zákonom č. 621/2005 Z. z., pretože dochádzalo k zneužívaniu inštitútu námietky zaujatosti a tak k zbytočnému predlžovaniu konania. Podľa dôvodovej správy k tomuto zákonu predmetný poplatok by mal mať povahu kaucie, ktorá by sa mala poplatníkovi vrátiť, ak námietku podal odôvodnene. Takéto obmedzenie je podľa najvyššieho súdu primerané a prispieva aj k zachovaniu iného ústavou zaručeného práva a to práva na prerokovanie veci v primeranej lehote. Daný poplatok za

námietku sa naviac v prípade jej oprávnenosti účastníkovi konania podľa § 11 ods. 1 zákona o súdnych poplatkoch vráti. Otázkou vzťahu medzi právom na prístup k súdu a povinnosťou zaplatiť súdny poplatok sa zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v rozsudku zo dňa 19. júna 2001, č. sťažnosti 28249/95, vo veci Kreuz proti Poľsku uviedol, že nikdy nevylúčil možnosť, že záujmy riadneho chodu justície môžu odôvodňovať zavedenie finančného obmedzenia na prístup jednotlivca k súdu a konštatoval, že požiadavku zaplatiť súdny poplatok v súdnom konaní nemožno pokladať za obmedzenie práva účastníka na prístup k súdu, ktoré je nezlučiteľné per se s článkom 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (odseky 59, 60).

Z týchto dôvodov je Najvyšší súd Slovenskej republiky názoru, že žalobca namieta rozpor s právom na prístup k súdu neoprávnene a preto jeho návrh na prerušenie do volacieho konania podľa § 162 ods. 3 C.s.p. zamietol.

Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.). O výške náhrady trov konania žalovaného rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.